

Edward van de Vendel &
Martijn van der Linden

Gelukkig en blij

Voor Jota - E.
Voor Maranke - M.

www.querido.nl
www.edwardvandevendel.nl
www.martijnvanderlinden.nl

Copyright tekst © 2023 Edward van de Vendel
Copyright illustraties © 2023 Martijn van der Linden

Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt, in enige vorm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Em. Querido's Uitgeverij, Amsterdam.

Vormgeving Roald Triebels

ISBN 978 90 451 2882 5 / NUR 290

 Amsterdam • Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij
2023

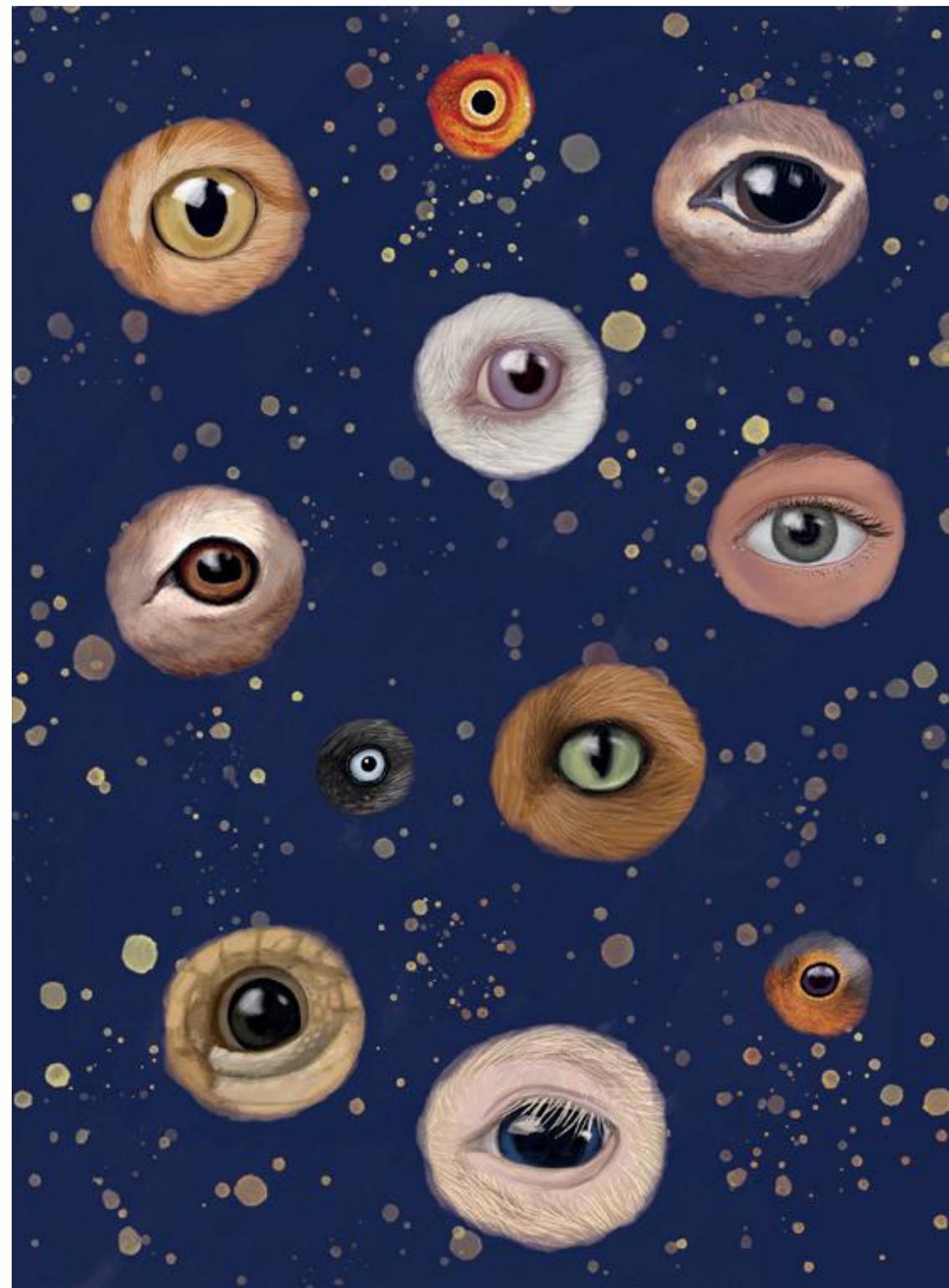
OGEN

Ogen zijn vreemde planeten -
het zijn bollen vol leven
die zweven
in het heelal van een hoofd.

Als je me niet gelooft:
trek je ruimtepak aan,
ga voor iemand staan,
kijk recht voor je uit,
maak de reis over huid,
langs wangen en wimpers
en word
astronaut.

Als je met je blik iemands blik vasthoudt
zie je
diepte en verte en sterren en duister en afstand
en echo's en tijd en verlangen en licht.
Iedereen draagt de kosmos
in zijn gezicht.

Maar allereerst komt het hier op aan:
wil je wel op missie gaan?

HERFST

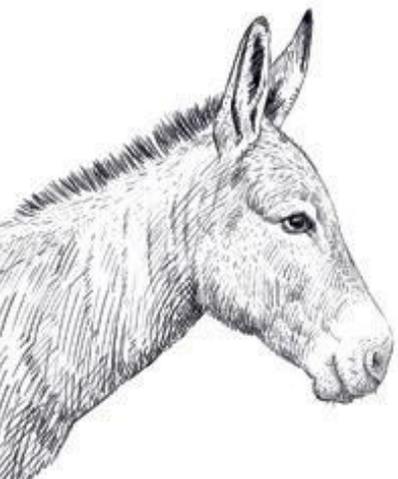
Je denkt: dit is een dag
van weet-je-nog-weer.
Het is hartstikke herfst,
maar voelen doet het meer
als zomer.
Je denkt dat je wakker bent geworden
in het hoofd van een dromer,
in een herinnering
aan zon,
aan een tijd waarin alles nog kon,
omdat hij maar bleef duren.
Dit zijn uren die niet van nu zijn,
maar van weken geleden.

Je mag er nog even
wat leven aan besteden,
maar de dag is een oud cadeautje.
Het is weggloeiend vuur
aan een weggloeiend strootje.
De dag is een djinn
die zingt in je oren:
'De zomer is over,
voor altijd verloren.'
En dan trekt hij zijn honinghand
van je gezicht
en brult:
'TIS JE BOY
WILLIE WINTERLICHT!'

DE BETUWSE EZELTJES

‘Blij?’
zeggen de ezeltjes in de Betuwse wei,
‘wanneer zijn wij blij?
Als het schrikdraad niet schreeuwt.
Als het gras naar ons geeuwt.
Als de dag zich gedraagt
en niets van ons vraagt.
Als de boerin ons het voer geeft
dat ze altijd komt geven.
Als ze ons heel even streelt –
dat doet ze altijd heel even.
Als de zon op een wolk valt
en hem verandert in vuur.
Als de maan op het dak klimt,
het dak van de schuur.
Als de nacht als een vacht is,
en als dan ’s ochtends de ochtend
precies zo verschijnt
als wij hadden verwacht.
Ja,’
zeggen de Betuwse ezeltjes zacht,
‘dát vinden we fijn.
Als alles zo spannend hetzelfde mag zijn.’

ROODBORSTJES

Roodborstjes zijn vernietigers van verdriet,
want wanneer je ze ziet
voel je
dat alles wat mis is
weg kan worden gepikt
en door kan worden geslikt.
Roodborstjes zijn soldaatjes van het geluk.
Ze schieten dat wat triest is stuk
door eventjes te verschijnen
als een vogelvormig bommetje
en daarna te verdwijnen
naar hun vogelvorstendommetje,
waarmee we dus blijkbaar dit verdrag mochten tekenen:
Heeft iemand het moeilijk?
Die kan op ons rekenen.
Waarna wij, zodra ze ons achterlaten,
zachter onze dag in gaan
met ons eigen
rossige
harnasje aan.

EERSTE GEDICHT OVER HANNES EN HASSAN

Hannes en Hassan haten elkaar.
Ze zijn het helemaal eens:
de ander is raar.
'Dat topje van dat puntje van dat eind van die staart!'
Ze vinden het minstens het grinniken waard.
'Dat vel! Die vacht! Die vlek daar opzij!'
De een valt de ander met instemming bij.
'Die kop! Die kont! En die gekke rij poten!'
Ze zitten te knikken als twee idioten.
Tot slot roept Hannes (of Hassan):
'Haat is een zegen!'
en Hassan (of Hannes):
'Zelden zo heerlijk gelijk gekregen!'
En ze mauwen dat ze altijd vijanden blijven.
En het eindigt met een rondje klauwen-highfiven.

IK HEB NU EEN NIES

‘Ik heb nu een nies,’
zei schildpad JJ. van der Vlies,
‘die me heel ver zal brengen.
Ik ben hem vanbinnen aan het mengen
als een soort geheim vergif,
maar dan gezonder.
Dus terwijl mijn neus en mijn middenrif
werken aan dit wonder,
kondig ik hem even aan.
Ga allemaal maar stevig staan,
want ik blaas mezelf naar oorden,
waar jullie tot nu toe alleen maar van hoorden!’

Niemand geloofde hem
en iedereen grinnikte,
maar JJ. hijgde en JJ. hinnikte
en brulde toen loeihard Tsjoe!
Hij rolde naar de mesthoop toe,
een paar meter verderop.
Daar lag hij, tollend, op zijn kop,
en murmelde:
‘Ik had wéér gelijk,
ik ben volgens mij in Oostenrijk.
Reizen, daar wordt men wijzer van.
Morgen nies ik mezelf naar
Kazachstan.’

